

MATTHEÛS

14:22-33

Jezus en Petrus lopen over het water

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/mattheus/14-22-33

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Jezus toont macht over de natuur	4 min	3
2	Waarom Jezus de discipelen vooruitstuurde	6 min	4
3	Pogingen om het wonder weg te verklaren	4 min	7
4	Wandelen in de kracht van de Geest	6 min	9
5	Petrus leert volharden in geloof	4 min	12
	Om verder te lezen		14

1

Jezus toont macht over de natuur

We beginnen met het lezen van Mattheüs 14, vanaf vers 22. Dit volgt direct op het voorafgaande verhaal over de spijziging van de vijfduizend met vijf broden en twee vissen.

En meteen dwong Jezus Zijn discipelen in het schip te gaan en voor Hem uit te varen naar de overkant, terwijl Hij de menigte weg zou sturen.

MATTHEÛS 14:22

Petrus antwoordde Hem en zei: Heere, als U het bent, geef mij dan bevel over het water naar U toe te komen. Hij zei: Kom! En Petrus klom uit het schip en liep op het water om bij Jezus te komen. Maar toen hij op de sterke wind lette, werd hij bevreesd, en toen hij begon te zinken, riep hij: Heere, red mij! Jezus stak meteen Zijn hand uit, greep hem vast en zei tegen hem: Kleingelovige, waarom hebt u getwijfeld? En toen zij in het schip geklommen waren, ging de wind liggen. Zij die in het schip waren, kwamen Hem aanbidden en zeiden: Werkelijk, U bent de Zoon van God!

MATTHEÛS 14:28-33

Dit verhaal over Jezus die over het water loopt, is beslist algemeen bekend. Zelfs mensen die niet erg vertrouwd zijn met de evangeliën en de Bijbel zelf, weten dat er wordt gezegd dat Jezus over water liep. Het is in onze cultuur zelfs een uitdrukking geworden. Als iemand volmaakt en zonder gebreken lijkt te zijn, zeggen sommige mensen dat hij zowat over water loopt. Dat betekent natuurlijk dat hij bijna net zo

volmaakt is als Jezus. Dat geldt uiteraard voor niemand behalve Jezus, maar die uitdrukking laat zien hoe vertrouwd onze cultuur is met dit verhaal over Jezus die over het water loopt.

Andere evangeliën vermelden dit verhaal ook, hoewel het gegeven dat Petrus over het water liep niet in de andere evangeliën voorkomt. Alleen Mattheüs vermeldt dat deel. Maar het is een heel interessant verhaal. En als het waar is — en ik aanvaard dat het volkomen waar is — toont het beslist aan dat Jezus meer was dan alleen een mens. Een mens kan niet over water lopen. Water laat dat niet toe, tenzij het bevroren is, en dit water was niet bevroren.

We hebben hier dus een verhaal waarin Jezus laat zien dat Hij boven de natuurkrachten staat. Het lijkt enigszins op het verhaal waarin Jezus op een andere plaats de storm tot bedaren brengt. Hij stond op en gebod de storm stil te zijn, en de storm werd stil. Deze gevallen zijn niet zoals de wonderen van genezing in de Bijbel. Een scepticus kan wonderen van genezing op allerlei manieren verklaren. Wij die in de Bijbel geloven, geloven natuurlijk dat Jezus mensen letterlijk, bovennatuurlijk en onmiddellijk genas van echte lichamelijke ziekten. Maar een scepticus zou over genezingen kunnen zeggen dat de ziekten in sommige gevallen misschien psychosomatisch waren. Misschien was het gewoon een genezing waarbij de geest de materie overheerste.

Maar voor het lopen over water is zo'n verklaring niet mogelijk. Dat geldt ook voor het geven van bevelen aan de wind en de zee, waarna die Hem gehoorzamen. Het kan geen geval zijn waarin Hij op de een of andere manier de geest van de zee beïnvloedt. Het is overduidelijk dat Jezus laat zien dat Hij de Heere over de natuur is, evenals de Heere over al het andere. En dus loopt Hij over het water, en uiteindelijk doet Petrus dat korte tijd ook.

2

Waarom Jezus de discipelen vooruitstuurde

Naar mijn mening bevat dit verhaal veel leerzaams om over na te denken. Ik wil beginnen met enkele van de eerdere verzen die we hebben gelezen en vervolgens het verhaal verder doorlopen, waarbij ik een paar relevante opmerkingen zal maken.

In vers 22 stond:

Jezus liet zijn leerlingen meteen in de boot stappen en alvast naar de overkant varen, terwijl hij de mensen wegstuurde.

Hier staat niet waarom daar zo'n haast bij was. Waarom stuurde Jezus de menigten onmiddellijk weg nadat Hij hun te eten had gegeven? Maar in het parallelle verhaal in het Evangelie van Johannes krijgen we daar wel enige informatie over.

Uit Johannes 6:15 blijkt dat Jezus, nadat Hij de menigten te eten had gegeven, merkte dat ze zo opgewonden raakten dat ze Hem met geweld wilden meenemen om Hem koning te maken. Dat zou natuurlijk betekenen dat ze een opstand tegen Rome begonnen, want de Romeinen hadden Palestina honderd jaar eerder veroverd en de keizer was de koning. Als zij Jezus tot koning zouden uitroepen, zou dat neerkomen op een opstand tegen de macht van Rome.

Het was niet zozeer dat Jezus bang was voor zo'n opstand tegen Rome, alsof Hij niet tegen de Romeinen opgewassen zou zijn. Als Hij de oceaan of de zee aankon, kon Hij beslist ook elk willekeurig aantal legers aan. Maar daar ging het niet om. Het probleem was dat de Joden wilden dat Jezus het soort koning zou zijn waarnaar zij op zoek waren, terwijl Hij kwam om in een andere betekenis Koning te zijn. Zij dachten dat Hij een koning zoals David zou worden, die daadwerkelijk op een troon in Jeruzalem zou zitten en daar als zichtbare heerser over een politiek rijk zou regeren. Maar Jezus kwam om in een andere zin Koning te zijn. Hij kwam om op de troon aan de rechterhand van God de Vader te zitten en om in de harten van Zijn volgelingen op de troon te zitten, zodat van Zijn Koninkrijk gold:

Jezus antwoordde: Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld. Als Mijn Koninkrijk van deze wereld was, zouden Mijn dienaars gestreden hebben, opdat Ik niet aan de Joden overgeleverd zou worden, maar nu is Mijn Koninkrijk niet van hier.

JOHANNES 18:36

Zijn Koninkrijk was een geestelijk Koninkrijk, en Hij wilde niet op een fysieke troon plaatsnemen.

Zo lezen we in het evangelie van Johannes, in het parallelle gedeelte:

Omdat Jezus nu wist dat zij zouden komen en Hem met geweld mee zouden nemen om Hem koning te maken, trok Hij Zich opnieuw terug op de berg, Hij Zelf alleen.

JOHANNES 6:15

Mattheüs vermeldt dat Hij de menigte wegstuurde. Blijkbaar waren ze nog niet goed genoeg georganiseerd. Hij kon aanvoelen dat er onder hen iets werd besproken: „We moeten deze menigte organiseren en een opstand tegen Rome beginnen.” Voordat deze opstand goed georganiseerd kon worden, stuurde Jezus de menigte weg, verspreidde Hij hen en stuurde Hij hen ieder hun eigen kant op. Hij nam Zijn discipelen apart, ongetwijfeld om te voorkomen dat ze in die razernij zouden worden meegesleept, en zei tegen hen dat ze in de boot moesten stappen en naar de overkant van het Meer van Galilea moesten varen.

Jezus bevond Zich aan de oostelijke oever van het Meer van Galilea toen het wonder met de broden had plaatsgevonden. Hij stuurde hen terug naar de westkant, waar ze in Kapernaüm woonden. Maar Hij ging niet met hen mee. Hij stuurde hen in de boot het meer over, maar Zelf bleef Hij aan de oostelijke oever. Hij ging een berg op om tot diep in de nacht te bidden.

De discipelen moeten enigszins verbijsterd zijn geweest door Zijn opdracht om zonder Hem te vertrekken. Het was echter niet onmogelijk dat Hij om de noordkant van het Meer van Galilea heen kon lopen en hen aan de overkant kon ontmoeten. Dat is in feite precies wat velen uit de menigten deden. Zij gingen langs die weg om het meer heen. Misschien verwachtten de discipelen dat Jezus hetzelfde zou doen. Toch moeten ze niet hebben geweten waarom Hij hen zonder Hem liet vertrekken, terwijl Hij aan de andere kant bleef.

We weten ook niet precies waarom Hij dat deed. Het enige wat we weten, is dat Hij aan die kant tot vrij laat in de nacht Zijn tijd in gebed doorbracht. Tegen de tijd dat Hij klaar was met bidden en Zich weer bij de discipelen wilde voegen, bevonden zij zich midden op het meer en roeiden ze tegen een krachtige wind in. Er was een kleine storm opgestoken en ze hadden de wind tegen. Daarom kwam Jezus naar hen toe, midden op het meer, terwijl Hij over het water liep.

In vers 25 lezen we:

Maar in de vierde nachtwake kwam Jezus naar hen toe, lopend over de zee.

MATTHEÛS 14:25

Wanneer je leest over de vierde nachtwake, verwijst dat naar de Joodse manier om het verstrijken van de tijd gedurende de nacht te berekenen. De nacht was in vier nachtwaken verdeeld. Van zes uur 's avonds tot negen uur 's avonds was de eerste nachtwake. De volgende drie uur, van negen uur tot middernacht, vormden de tweede nachtwake. Van middernacht tot drie uur 's morgens was dan de derde nachtwake, en de vierde nachtwake duurde van drie uur 's morgens tot zes uur 's morgens.

Hoewel ons dus geen exact tijdstip wordt gegeven, weten we dat Jezus ergens tussen drie en zes uur 's morgens naar hen toe kwam. Hij had gebeden en was blijkbaar de hele nacht wakker gebleven om daar op de berg te bidden, tot dat tijdstip. Al die tijd waren de discipelen aan het zwoegen tegen de wind, terwijl ze aan de riemen trokken en probeerden de overkant van het meer te bereiken, zoals Jezus hun had opgedragen. Maar ze waren niet echt erg ver gekomen. Ze waren alleen tot midden op het meer gekomen.

In vers 25 staat:

Jezus kwam over het water naar hen toe lopen.

3

Pogingen om het wonder weg te verklaren

De natuurlijkste manier om dat te begrijpen, is dat Jezus boven op het water liep. Toch zijn er mensen die vinden dat we het niet zo moeten begrijpen.

Zo gaf een commentator die ik enige tijd geleden las aan dat lopen op het meer eigenlijk betekende dat Hij langs het meer liep, op de oever. Er zijn in de Bijbel inderdaad plaatsen waar die uitdrukking wordt gebruikt en waar wordt gesproken over iets wat op het meer plaatsvindt, terwijl wij zouden zeggen: bij het meer of aan

de oever. Eén commentator probeert ons dus te vertellen dat Jezus niet boven op het water liep. Hij liep op het meer, dat wil zeggen, aan de rand van het meer, langs de oever.

Als we het zo zouden opvatten, zou dat voor een deel van het verhaal het probleem van het bovennatuurlijke kunnen oplossen. Niet dat ik werkelijk vind dat het bovennatuurlijke een probleem vormt, maar deze commentator dacht dat blijkbaar wel. Maar wat doen we dan met Petrus, die op het water liep? Het wijst er beslist niet op dat Petrus op de oever liep toen hij de boot verliet en zich midden op het meer bevond. Het lijkt duidelijk dat deze methode, waarbij de betekenis van de woorden wordt veranderd om het wonder weg te nemen, niet werkelijk recht doet aan alles wat het verhaal vereist. We hebben hier een wonder, en dat is heel duidelijk.

Er zijn anderen die hebben geprobeerd het op deze manier weg te verklaren. Zij zeggen dat Jezus over het water leek te lopen, maar dat Hij in werkelijkheid over een rif liep, een ondiep rif dat vlak onder het wateroppervlak lag, en dat Hij daar over de rots liep. De discipelen waren blijkbaar niet bekend met dat rif, maar Jezus wel. Toevallig liep dit rif door in de richting van de boot. Jezus liep dus over de bovenkant van dit rif en leek over het water te lopen. Ook dit is een zeer vernuftige suggestie. Maar ze doet niet werkelijk recht aan de historische gegevens. Je zult je herinneren dat de discipelen hun hele volwassen leven op dat meer hadden doorgebracht. Ze waren vissers en daar visten ze. Ze kenden het meer beslist goed genoeg om te weten of daar riffen waren. Vanwege hun boten moesten ze daarvan wel op de hoogte zijn geweest. Maar als ze hadden geweten dat daar zo'n rif lag, zouden ze niet zo geschrokken zijn toen ze iemand op die manier naar hen toe zagen lopen. Dan zouden ze zeggen: „Blijkbaar loopt Hij over het rif.” Maar ze wisten niet dat daar zo'n rif lag, en dat geeft ons goede reden om te geloven dat daar helemaal geen rif was.

Hoe dan ook, ik denk dat de poging om het wonderbaarlijke uit het verhaal weg te halen aan de strekking voorbijgaat. De hele strekking van het verhaal is dat dit een wonder was en dat Jezus liet zien dat Hij een Mens was die niet was zoals andere mensen, een Mens die kon doen wat mensen niet kunnen. Hij kon de natuurwetten trotseren, omdat Hij bovennatuurlijk was, wat betekent dat Hij boven de natuur stond. Dat is de strekking van het verhaal. Als we manieren proberen te vinden om Zijn lopen over het water zo uit te leggen dat het niet werkelijk een bovennatuurlijke gebeurtenis was, kunnen we het verhaal net zo goed helemaal verwerpen in plaats van

het te proberen te herinterpreteren, want het verhaal gaat over een wonder. Als we niet in wonderen willen geloven, kunnen we het verhaal net zo goed als ongeloofwaardig afdoen in plaats van manieren te zoeken om het te reconstrueren.

Hoe dan ook, toen de discipelen Hem zagen komen, staat er in vers 26:

Toen de leerlingen Hem over het water zagen lopen, schrokken ze en riepen: Het is een spook!

Nogmaals, ze zouden niet noodzakelijk zo hebben gereageerd als Hij gewoon langs de oever liep. En waarschijnlijk zouden ze ook niet zo hebben gereageerd als ze wisten dat Hij over een rif liep. Ze zagen iets wat een spookverschijning leek te zijn, die over het water liep. Het is niet zo dat Jezus werkelijk een geest leek te zijn. Ze namen eenvoudigweg aan dat iedere gestalte die op het water kon blijven zonder te zinken, niet lichamelijk kon zijn, maar slechts een geest. Ze schreeuwden het uit van angst, maar onmiddellijk sprak Jezus tot hen en zei:

Houd moed, ik ben het, wees niet bang.

4

Wandelen in de kracht van de Geest

Zelfs toen is het moeilijk te weten of ze volledig geloofden dat Hij het was, want Petrus reageerde:

Heer, als u het bent, zeg dan dat ik over het water naar u toe moet komen.

Het is niet helemaal duidelijk waarom Petrus juist zo reageerde. Ik weet niet zeker wat er in Petrus omging, maar het is mogelijk dat hij gewoon wilde wandelen zoals Jezus wandelde. De Bijbel zegt in 1 Johannes hoofdstuk 2, vers 6:

Wie zegt in Hem te blijven, moet ook zelf zo wandelen als Hij gewandeld heeft.

1 JOHANNES 2:6

Dat wil zeggen dat wij als christenen op dezelfde manier behoren te wandelen als Jezus. Wandelen is in de Bijbel een beeld voor leven. Dat wij door geloof moeten wandelen, betekent dat wij door geloof leven. Dat wij in liefde wandelen, betekent dat wij in liefde leven. Dat wij door de Geest wandelen, betekent dat wij door de Geest leven. Wandelen is eenvoudigweg een beeld voor leven.

In dit geval hebben we het natuurlijk over letterlijk lopen. Jezus liep letterlijk over het water en Petrus wilde wandelen zoals Jezus wandelde. Misschien dient het verhaal zelf in zekere zin ook als beeld, want Jezus wandelde zoals andere mensen niet kunnen wandelen. Toch wordt ons in 1 Johannes 2:6 gezegd dat wij behoren te wandelen zoals Hij wandelde. Hoe kunnen we dat doen? Ook als we niet denken aan lopen over water, maar aan een heilig leven leiden, onze vijanden liefhebben en in ons leven hetzelfde mededogen tonen, even dienstbaar zijn en dezelfde bovennatuurlijke kracht laten zien als Jezus, hoe kunnen we dan zo wandelen? In onszelf hebben we niet de kracht om dat te doen. Dat is waar. Die hebben we niet. Maar het is interessant dat Petrus in zichzelf evenmin de kracht had om over water te lopen, en toch deed hij het.

Waar het hier om gaat, is dat Jezus door de Geest wandelde. Dat wil zeggen dat Hij in de kracht van de Heilige Geest wandelde. We weten dit uit veel van wat de Evangelien en ook de Brieven ons vertellen. Jezus zei dat wanneer Hij demonen uitdreef, Hij dat door de Geest van God deed. In Handelingen hoofdstuk 1, vers 2, staat dat Jezus Zijn discipelen, wanneer Hij hun onderwijs gaf, door de Geest onderwees. Dat wil zeggen dat de Heilige Geest door Hem heen werkte.

Diezelfde Heilige Geest werkt in gelovigen, al heb ik maar heel weinig gelovigen gekend die zo consequent in de Geest lijken te wandelen als Jezus dat deed. Jezus deed dat namelijk elk moment van elke dag, en de meeste gelovigen zijn daar niet helemaal zo volmaakt in. Maar het punt is dat dezelfde kracht waardoor Jezus Zijn wonderwerken deed, nu aan Zijn volk is gegeven. Ook wij hebben die Heilige Geest in ons. Als wij in de Geest wandelen, kunnen we volgens de Schrift dingen doen die we van nature niet zouden kunnen doen. Zo kunnen we van nature de macht van de zonde in ons leven niet weerstaan. We hebben zonde in onze natuur. Paulus spreekt daarover in Romeinen 7. Hij zegt:

| Ik wil doen wat goed is, maar soms doe ik het uiteindelijk niet.

ROMEINEN 7:18-19

Er zijn zeker momenten geweest waarop ik me had voorgenomen geen kwaad te doen, maar uiteindelijk deed ik het toch. Paulus zegt:

Met mijn verstand stem ik ermee in dat Gods wet goed is; ik aanvaard haar en verlang ernaar. Maar in mijn leden, in mijn lichaam, zie ik een andere wet aan het werk, die mij gevangenneemt onder de zonde en de dood, zodat ik die werkelijk niet kan overwinnen.

ROMEINEN 7:22-24

Wat Paulus lijkt te zeggen, is dat wij in onze natuurlijke toestand niet kunnen ophouden met zondigen. We kunnen niet eenvoudig uit eigen beweging besluiten: „Ik zal niet meer zondigen,” en vervolgens een volmaakt leven leiden. Dat ligt buiten onze macht als mensen, vanwege die andere wet in onze leden.

Maar als je van Romeinen 7, waar Paulus die opmerkingen maakt, verdergaat naar Romeinen 8 vers 4, zegt hij:

opdat de rechtvaardige eis van de wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest.

ROMEINEN 8:4

Merk op dat Paulus in Romeinen 8 vers 4 zegt dat de rechtvaardige eisen van de wet in ons worden vervuld als wij niet naar het vlees wandelen. Daarmee bedoelt hij dat we niet wandelen vanuit ons natuurlijke vermogen, onze natuurlijke kracht of onze eigen vastberadenheid. In plaats daarvan wandelen we in de Geest, wat betekent dat de Geest ons kracht geeft en leidt.

Dat is wat in Romeinen 7 niet kon gebeuren. In Romeinen 7 wilde hij aan de rechtvaardige eisen van de wet voldoen, maar hij kon het niet. Maar als wij in de Geest wandelen, kunnen we dat wel. De eis om te leven zoals Jezus — een leven te leiden dat even gehoorzaam aan God is als het leven dat Jezus leidde, en even liefdevol, volmaakt en geduldig te zijn als Jezus — is voor ons onmogelijk in ons vlees. Het christelijke leven is niet moeilijk; het is onmogelijk. Een mens kan het christelijke leven niet leiden met zijn natuurlijke middelen. Daarom heeft God ons niet aan onze natuurlijke

middelen overgelaten. God heeft ons van Zijn Geest gegeven en ons wordt gezegd dat we in de Geest moeten wandelen. Als we dat doen, wandelen we zoals Jezus wandelde. Jezus wandelde in de Geest. Als wij in de kracht van de Heilige Geest wandelen, wandelen we zoals Hij wandelde.

Hoewel ik geloof dat dit verhaal over het lopen op het water in letterlijke zin helemaal waar is, geloof ik dat het mogelijk als een les voor ons is gebeurd, als een beeld van dit andere soort wandelen. Aangezien de Bijbel zegt dat wij moeten wandelen zoals Jezus wandelde, is het essentieel dat wij bovennatuurlijk wandelen. Wanneer ik zeg „bovennatuurlijk wandelen”, bedoel ik niet dat we naar ons zwembad moeten gaan om te kijken of we op het water kunnen lopen. Dat is niet echt het soort wandelen waartoe God de meesten van ons roept. Maar God roept ons er wel toe om bovennatuurlijk te wandelen in heiligheid en kracht, en in overwinning over de zonde in ons leven. Dat kunnen we niet van nature. Daarom moet het gebeuren door de bovennatuurlijke hulp van de Heilige Geest.

5

Petrus leert volharden in geloof

Ik denk dat het verlangen van Petrus om op het water te lopen prijzenswaardig was. De andere discipelen vonden het misschien niet prijzenswaardig. Petrus was altijd een impulsieve man. Hij flapte opmerkingen eruit zonder na te denken en moest later vanwege die opmerkingen vaak diep door het stof. Hij was altijd degene die eerst snel iets deed en er later over nadacht. Hij was degene die zijn zwaard greep en in de tuin het oor van Malchus, de dienaar van de hogepriester, afhakte. Jezus moest hem daarvoor bestraffen. Geen van de andere discipelen had dat gedaan. Petrus deed altijd impulsieve en onbezonnen dingen.

Dus toen Petrus zei:

Petrus antwoordde Hem en zei: Heere, als U het bent, geef mij dan bevel over het water naar U toe te komen.

MATTHEÛS 14:28

draaiden de andere discipelen waarschijnlijk met hun ogen en dachten: „Daar heb je Petrus weer. Hij doet weer iets gek, iets krankzinnigs waarvoor hij waarschijnlijk bestraft zal moeten worden.” Interessant genoeg zei Jezus tegen hem:

Kom.

Petrus zei:

Heer, als u het bent, zeg dan dat ik over het water moet lopen.

En Jezus zei tegen hem:

Kom.

En er staat:

Hij zei: Kom! En Petrus klom uit het schip en liep op het water om bij Jezus te komen. Maar toen hij op de sterke wind lette, werd hij bevreesd, en toen hij begon te zinken, riep hij: Heere, red mij! Jezus stak meteen Zijn hand uit, greep hem vast en zei tegen hem: Kleingelovige, waarom hebt u getwijfeld?

MATTHEÛS 14:29-31

Petrus kreeg uiteindelijk inderdaad een terechtwijzing, maar let erop dat hij niet werd terechtgewezen omdat hij op het water wilde lopen. Hij werd niet terechtgewezen omdat hij zei:

Heer, laat me over het water lopen.

Hij werd terechtgewezen omdat hij niet in geloof bleef wandelen en daardoor niet slaagde. Het ergerde Jezus kennelijk niet dat Petrus op het water wilde lopen zoals Jezus dat deed. Jezus wenste ongetwijfeld dat alle discipelen ernaar verlangden op dezelfde manier te leven als Hij. Maar Petrus werd terechtgewezen omdat hij, hoewel hij op het water wilde lopen, niet bleef geloven. Zijn geloof in Christus was niet standvastig genoeg om te voorkomen dat hij zonk.

Petrus heeft werkelijk met succes op het water gelopen, maar hierbij moeten we een paar dingen opmerken. Ten eerste deed hij dat niet zonder een gebod van Christus. Hij zei:

Heer, als u wilt dat ik kom, moet u het maar zeggen.

Wanneer God je gebiedt iets te doen, komt met dat gebod ook het vermogen om het te doen. God gebiedt je niet iets te doen om je vervolgens niet in staat te stellen het te doen. Als je een gebod van God hebt, dan kun je datgene wat anders onmogelijk zou zijn toch doen, als je op Zijn gebod vertrouwt.

Ten tweede moet je blijven geloven. Je moet er stap voor stap op blijven vertrouwen. Misschien wandel je een paar minuten, een paar uur of een paar dagen met succes, maar zodra je geloof je in de steek laat, kun je vallen. Dat was het probleem van Petrus. We moeten blijven vertrouwen op het gebod van Christus en op de kracht van de Heilige Geest om ons te helpen te wandelen zoals Jezus wandelde. Dat is, geloof ik, de beoogde les van dit verhaal over Jezus en Petrus die op het water liepen.

Jezus stapte in de boot en de boot bereikte uiteindelijk de overkant. Dat is het einde van dit korte verhaal, en ik denk dat we de lessen ervan hebben begrepen.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Mattheüs 14:22
- Mattheüs 14:28-33
- Johannes 18:36
- Johannes 6:15
- Mattheüs 14:25
- 1 Johannes 2:6
- Romeinen 7:18-19
- Romeinen 7:22-24
- Romeinen 8:4
- Mattheüs 14:28
- Mattheüs 14:29-31

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.